

KALBİMDE İZCİLERİN İZİ KALMIŞ - 1

M. Berke ŞİMŞEKLER

Bir yıl boyunca köy köy dağıttığımız o ışığı, bu sefer kampüsün kendisi topladı. Isparta'da, Antalya'da, Çankırı'da, Ardahan'da, bu seneki projelerin hepsinde bıraktığımız her tohum şimdi ODTÜ'nün kapısında bekliyordu bizi; peki tohum ne zaman meyve olur, sadece bir tohum yeterli mi?

Bu projede ben yeşil ekibin lideriydim, kimisi için adı izciler, kimi için adı otçullardı. Tekrar sabah oldu ve kapı açıldı ve içeri giren bir sabah, bir çanta gördüm önce, sonra bir yüz; ikisi de tanıdık, ikisi de renkli rüyalar gibiydi. İnsan bazen bir yeri değil, bir zamanı hatırlar; ben o an neyi hatırladığımı bile bilmiyordum, sadece hatırlamakta olduğumu biliyordum.

Masalar sıralandı, isimler okundu, yirmi iki şehir bir yurdun önüne sığıldı. Kimse birbirini tanımıyordu, ama bu, tanışmanın önünde bir engel değildi sanki; sadece beklenen bir şeydi, yaratıcı dramaydı bunun adı. Bir çocuk bir başkasına sordu nereden geldiğini, cevap geldi, sonra üçüncü bir ses karıştı araya, herkesin birbiriyle aynı role büründüğü ve ait olduğu andı bir süreliğine. Belki de kardeşlik budur: aynı yolun yolcusu olduğunu hatırlamak. Çünkü sen de projede içindeki sessiz çocuğu iteklersin adeta. Keza tecrübe kalpte kalan izdir galiba.

İlk gün YP sıraları bile büyüktü onlar için. Bir kürsü, bir ses, sonra sessizlik; sonra o sessizliği kimin ilk bozacağı meselesi. Bir el kalktı, sordu, indi, tekrar kalktı; dördüncü

seferinde bir cümle geldi ardından, kısa bir soruydu ama bir çocuğun gülüşünü getirdi. İnsan her zaman mı böyle mi olur, bir cümle kadar mı sürer bazen?

ODTÜ'deki tüm Laboratuvarların kapısı ağır, ama içeri giren eller küçük. Bir çocuk geri çekildi önce, sonra bir el uzandı ona, gönüllü ama henüz tanışmadığı bir el, ama tanıdık bir sıcaklıkla. "Ben de merak ettim" dedi biri ve bu üç kelime bir utanmayı ortadan kaldırmaya yetti. Onlara güvenmeyi merak etmeleri öğretti; kendileri buldular, tıpkı karanlıkta el yordamıyla bir ışık düğmesi bulur gibi.

Her akşam olduğunda sofralar kuruldu.

Biri anlattı bir tepeyi, gece yarısı çıktığı, tek köyündeki bir manzara için;

öteki anlattı bir kitabı, defalarca okuduğu.

İkisi de güldü sonunda, ayrı hikâyeler olsa da aynı sabrın izini taşıdıklarını fark ederek.

Ama Galiba,

Bir masada 22 şehir oturuyordu her akşam,

Her biri kendi diliyle anlattı aynı özlemi.

Birbirine aktardığı sevgi tomurcuklardan ibaret.

Günler geçtikçe bir şey değişti, ama ne olduğunu tam söyleyemem. Belki gözlerdeki bir açıydı, belki bir sesin tonuydu. İkinci gün hâlâ sessiz olan, üçüncü gün ilk soruyu soran oldu. Dördüncü gün bir devre kurdu kendi başına, yanlış yaptı, güldü, düzeltti, yardım istedi, daha yanına yetişmeden düzeltti adeta.

Beşinci gün yanıma birisi daha geldi, bir cümle söyledi, o cümleyi söylemek için sanki bütün hafta beklemişti.

Ben sadece dinledim; bazen en büyük sevgi, dinlemektir adeta.

Bir bakıma da gönüllü olmak başka bir hissettirir. Birisi ayağını incittiği zaman bile onun yanında duran bir gönüllü abla'nın şefkati ve elini tutan abisi ile iyileşir.

İLKİYAR gönüllüsü olmak böyledir adeta.

Şehrin ortasına indiğimizde, eski taş duvarların arasında, hepsi birden sessizleşti, bu sessizlik değildir aslında, gözleri konuştuğu adeta. Biri fısıldadı bir soru, sesi kendine bile duyulmayacak kadar alçaktı, Cevabı olmayacak kadar yaratıcı sorular, çünkü çocukların aklı muhteşemdir. Bazı sorularına cevap vermek gerekmez; o muhteşem soruyu sorabilmiş olması bile, cevabın kendisidir zaten.

Son akşam, ışıklar sönmeden önce,
hafta boyunca hiç konuşmayan biri kalktı
ayağa.

Sesi titrek, gözünde 1 haftalık bir hatıra
koymuş sırtına,

"Buraya tekrar gelmek istiyorum" dedi,

"Çünkü bana inanıyorsunuz." dedi,

çokça örneğini gördü İLKİYAR, mümkün olduğunu bildiğimiz için,
bize bir **söz** veriyordu.

Sabah oldu, otobüsler geldi, kimse uzun süre konuşamadı,

gözlerde yaşlar bazen cümleleri ağzından alır,

ama bir el sıkı sıkı tuttu elimi, bir soru sordu; ben de kısa bir cevap verdim,

ama o kısa cevap aslında çok şeyden bahsediyor.

Pencereden el sallandı, ben de salladım, görünmez olana kadar.

İnsan bazen bir vedanın, aslında bir başlangıç olduğunu ancak sonradan anlar.

Ama Galiba,

*Bir çocuğun gözünde parlayan o ışık,
Aslında bir kişinin verdiği bir destek belki de.
Görmedik onu, ama biliyoruz ki oradaydı,
Her gülüşün arkasında, sessizceydi belki de.*

Çünkü gülüşlerin ardında saklıyız.

Şimdi soruyorum kendime, yalnız kaldığımda: bütün bunlar hangi tek bir şeyle mümkün oldu? Cevap basit, ama basit olduğu için daha az ciddi değil. Bir gönüllü, bir yatak, bir destek; küçük şeylerdi hepsi, ayrı ayrı bakıldığında önemsiz görünecek kadar küçük. Ama üst üste geldiklerinde, bir çocuğun hayatında bir haftalık değil, ömür boyu sürecek bir çizgi bıraktılar. Biz sadece kapıyı açık tuttuk; o kapıdan geçmeyi mümkün kılan, arkamızda sessizce duran ellerdi.

Her çocuğun bir kahramanı olduğu gibi. Benim de bir kahramanım var, Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk onun adı, bu projede her yerden her yere yürürken İzmir Marşı'nı söyledik, bu ülkeye emek veren her bireyi anmak için andık onun da adını. Tüm ODTÜ hayranlıkla bizi izledi, biliyorlardı ki saf kalpli bu çocuklar yeşertecekti geleceğimizi.

Herkesin bir çocukluk kahramanı vardır, biliyorum bunu artık. Bir öğretmen olabilir, bir komşu, bir abla, bir isim bile bilmediğın biri. Bu hafta, yirmi iki şehirden gelen çocuklar için o kahraman bazen bir gönüllüydü, bazen bir laboratuvaradaki ses, bazen de hiç görmedikleri, sadece bir bağışla var olan bir el. Biz onlara bir hafta verdik; ama doğru elden geldiğinde, bir hafta bir

ömre yetiyormuş, bir daha gördüm bunu. İLKİYAR'dır hayatını tek projeye de gitsen, hepsine de katılsan değiştiren, çünkü çocuklardan çok sen öğreniyorsun kardeşliği.

Ama Galiba,

*Renkli Rüyalardan ibaret o çocuklar,
Ve her gönül, bir çocuğun kahramanı olmanın,
En sessiz, ama en kalıcı hâlidir.*

*Bitmeyen bir yolculuk var bilim otobüsünün ardında,
Küçük prens ve prensesler kocaman hayallerle çocuklar,
Peşlerinden hâlâ yetişemiyorum asla.*

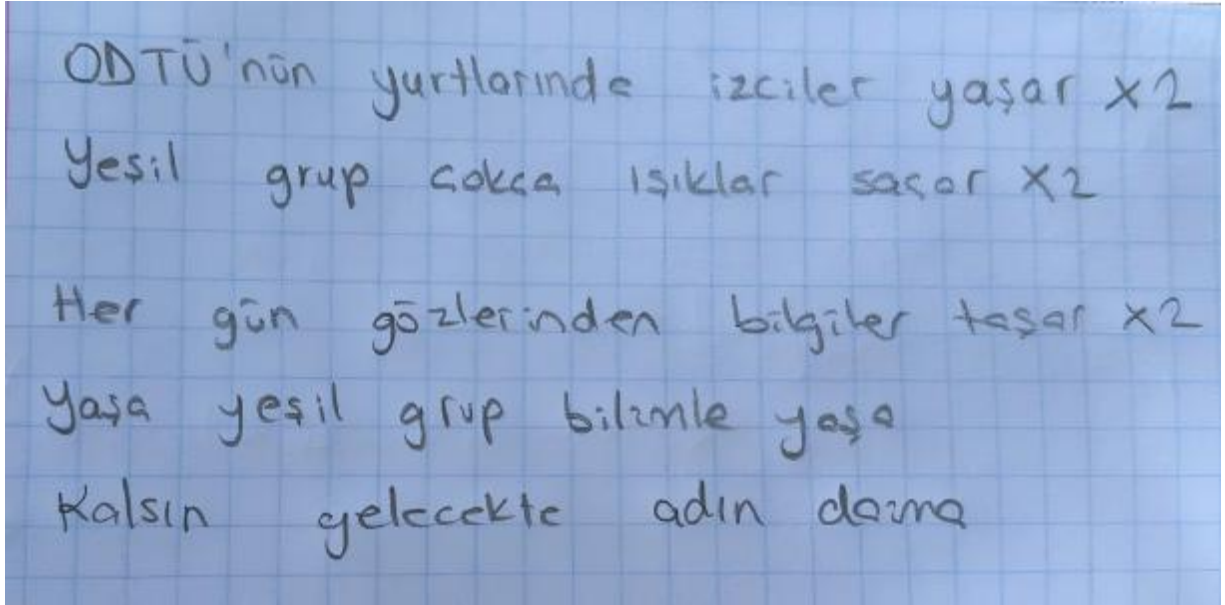
Belki de eve dönüş dediğimiz,
Bir kapıdan çıkıp aynı kapıya dönmek değil,
Bıraktığın sevginin, seni bulduğu yere varmaktır.

Bir fidan diktik, meyvesini görmek neye benzer?
Belki de bir çocuğun gözünde kendi gölgeni bulursun.
Bir yıl attığımız her adım, bin yıl iz bırakır adeta.
Bu yaz, bilim okulu kampüsümün taşında iz olmuş adeta.

Artık ütülü hayallerimiz var ve hiç pot yapmadı,

Geri dönmek üzere kenara çekildi hepsi bir söz etkisinde.

İzciler adını koyduğumuz kendi grubumun kendi yazdığı marş ile noktalanır bu izlenimde.

Mustafa Berke ŞİMŞEKLER
BÖTE- 4